

РЕШЕНИЕ

№ 18145

гр. София, 27.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 17.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5737** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на Е. Г. Ю. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 24-0432-000145/15.04.2024 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР Пловдив, РУ 01 Пловдив.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон, както и в противоречие с целта на закона. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание оспорващия се явява лично, поддържа жалбата си и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – И. Г. Т. - полицейски инспектор към ОДМВР Пловдив, РУ 01 Пловдив, редовно уведомен, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната Заповед по чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП на Е. Ю. е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС – фиат „П.“ за срок от шест месеца, като е отнето СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] . Посочените в заповедта мотиви на административния орган са, че на 15.04.2024 г.

МПС /собственост на Ю./ е управлявано от Г. А. Ю. в [населено място], по път отворен за обществено ползване – по ул. Бяло море, като водачът е бил лишен от правоуправление на МПС по административен ред. По отношение на Ю. е била налице влязла в сила ЗППАМ № 24-0432-000013 от 14.01.2024 г. при следните обстоятелства:

На 15.04.2024 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1193313 срещу водача на МПС – Г. Ю., от който се установява, че СУМПС на водача е отнето със ЗППАМ № 24-0432-000013 по чл. 171, т. 1Б, б. Б от ЗДвП от 14.01.2024 г. за нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 1 от ЗДвП /управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта 0,65 на хиляда в издишания въздух/, което е констатирано с АУАН серия ГА № 1021466 от 14.01.2024 г.

По делото са приети без оспорване от страните писмени доказателства представени с жалбата, административната преписка, както и допълнително депозираните от ответника с писмо от 19.07.2024 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, както и заповед № 317з-3162 от 15.04.2022 г. на директора на ОДМВР –Пловдив.

Съобразно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

По т. 2а. (посл. изм. - ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 03.01.2018 г.) прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство:

а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Разпоредбата на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП постановява, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или

административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ.

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че Г. Ю., който е управлявал процесното ППС, собственост на Е. Ю., на 15.04.2024 г., е бил неправопособен водач, т. к. след извършена проверка служителите на реда са установили, че същият е с отнето СУМПС по административен ред. В приложения акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1193313 от 15.04.2024 г. е отразена описаната фактическа обстановка. Актът е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, която не е оборена в хода на съдебното производство. Въз основа на него по безспорен начин се доказва извършеното административно нарушение от водача с отнето по административен ред СУМПС и този факт не се оспорва от жалбоподателя. Самият факт, че водачът е управлявал МПС след като му е била отнето СУМПС, е достатъчно основание за издаване на заповед за прилагане на принудителната административна мярка спрямо собственика - прекратяване регистрацията на ППС. При наличие на законоустановените предпоставки, както е в случая, наказващият орган действа при обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка относно издаването на ЗППАМ.

Както беше посочено по-горе Законът за движение по пътищата предвижда налагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. а) и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице обстоятелствата, посочени по-горе, без да отчита като релевантно наличието или липсата на субективен елемент – знание, вина, респ. лична отговорност на водача лишен от право да управлява МПС. Поради това, всички възражения на жалбоподателя в този смисъл са неоснователни. Мярката е наложена в съответствие с целта на закона, която е да се лишат от възможност неправоспособни лица да управляват МПС, в защита на значимия обществен интерес, свързан с осигуряване на безопасното движение по пътищата, което включва и управление на МПС от правоспособни лица – лица, които притежават свидетелство за управление на МПС, на които същото не е отнето и които не са лишени по този начин от правото да управляват МПС.

Органът е упражнил предоставените му правомощия в съответствие с целта на чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 171 от ЗДвП. - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения, поради което ЗППАМ отговаря и на целта на закона.

Доколкото обаче се касае за акт на държавата, чрез който се ограничава едно право-правото на собственост, Съдът е длъжен да извърши преценка дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл. 1 на Протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, съгласно която "Всяко физическо или юридическо лице има право

мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания, освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби. ". Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл. 1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а последната, като ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., е в сила от 7.09.1992 г., като съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл. 1 от Протокол № 1, от която се следва, че първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. На последно място следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, т. е. дали тя е предвидена в закона, в интерес на обществото ли е и спазен ли е справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т. е. намесата трябва да е съразмерна.

Според Конвенцията, понятието "собственост" има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху ППС, което безспорно попада в приложното поле на чл. 1 от Протокол № 1 към Конвенцията. Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца не само той лично, но и чрез друго лице да си служи с вещта, която притежава. Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от лице с отнето право на управление на МПС е дейност, която носи риск за живота и здравето на водача и другите участници в движението. Доколкото е налице и справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото, следва да се прецени с оглед конкретната обстановка: по делото се установи допускане на ползване на автомобила от едно трето лице, което обаче не се легитимира като правоспособен водач. Собственикът на ППС носи задължението, както сам да си служи с него правомерно, така и да не допуска ППС да се ползва от лице, което е с отнето право да управлява МПС, поради което и дължи една завишена отговорност относно предоставянето на управлението на собствена вещ на едно трето лице. Не изпълнявайки това си задължение, Съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не следва да се приема за засегнато по недопустим от Конвенцията

начин, съотв. се следва и изводът за съразмерността на приложеното ограничение, още повече, че то е и за минимално предвидения в закона срок.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Г. Ю. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0432-000145/15.04.2024 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР Пловдив, РУ 01 Пловдив.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: